

Đôi Dép

Tác Giả: chaunguyen...suutam...

Thứ Bảy, 17 Tháng 10 Năm 2009 20:35

Bài thơ dẫu anh viết tặng em,
Là bài thơ anh kể về đôi dép.

□

Khi nếm nhấm trong lòng da dẫm t,
Nhưng viết tặng mẹ thơ cũng viết thành thơ.
Hai chiếc dép kia gộp gộp bao giờ,
Có yêu nhau đâu mà chúng nếm nếm a b c?
Cùng gánh vác nhúng nhào đổ xô xuôi ngược c,
Lên thăm nhúng, xuống cát bãi cùng nhau.
Cùng bồng bồng, cùng mòn, không kể thắp nến i cao,
Cùng chia sẻ sức nặng i chà đạp.
Dẫu vinh nhậm c, không đi cùng ngược i khác,
Số phận chiếc này phận thu c chiếc kia.
Ngày nào mất chiếc dép mất đi,
Mới thay thế số trở thành khi p khi ng.
Giống nhau lắm, nhưng ngược i đi sẻ biệt t
Hai chiếc này chúng phận i mất đôi đâu!
Cũng như mình trong nhúng nhào lúc viết ng nhau
Bồng bồng hệt nhúng c nghiêng viết mất phía,
Dẫu bên đời đã có ngược i thay thế,
Mà trong lòng nếm nhấm c chênh vênh.
Đôi dép vô tri khúng khít song hành,
Chúng thơ nguy n mà không hề gộp d i,
Chúng hề a hề n mà không hề phận n b i,
Lời đi nào cũng có mất c đôi.
Không thể thêu nhau trên bồng c đổ ng đi i,
Số phận chiếc c mất i bên phận i trái,
Nhưng tôi yêu em bãi nhúng đi u ngược c i i,
Gần bó đi nhau bãi mất i đi chung.
Hai mảnh đời thăm lắm ng bồng c song song,
Số phận i khi chốc còn mất chiếc c,
Chúng còn mất là không còn gì hết,
Ngày không tìm được c chiếc c thơ hai kia.
(Bên đời ch c a Nguyễn n-Thơ -Hùng)

UNE PAIRE DE SANDALES

Mon premier poème dédie à toi, ma chérie,
Portait sur le thème d'une paire de sandales.
Et pensant à toi les souvenirs me tourmentent par tant de soucis
Qui inspirent la poésie même avec des choses banales.
On ne sait quand ces deux sandales se liaient.
Elles ne s'aiment pas, certes, mais pourquoi sont-elles inséparables
Pour supporter en commun tout le poids des hauts et des bas à peu près,
Mettant leurs pieds sur le tapis rouge comme sur les sentiers poussiéreux et implacables ?
Elles marchaient, s'usaient d'une même allure sur un terrain égal,
Et partageaient courageusement la pression des porteurs de sandales
Parce que le destin les avaient rendues l'une dépendante de l'autre,
Honneur et humiliation, qu'importe, jamais elles ne se sépareraient,
Même si l'une d'elles, un jour, succombait.
Toute substitution serait donc vaine et incompatible.
Elles ne forment jamais un coupe possible
Puisqu'on le reconnaît aisément
Bien que ces deux sandales forcément liées se ressemblent parfaitement.
Comme nous deux pendant les longues absences,
On marchait, à pas manqués, se penchant vers l'unique sens,
En dépit de son partenaire qui tenait compagnie
Car le cœur de vagues souvenirs fut tout rempli.
Cette paire de sandales - objets inanimés qui intimement coexistaient,
Sans juron ni serment mais en toute sincérité elles se comportaient.
Point de belles promesses et libres de pire trahison,
Elles se cotoyaient inséparablement, chacune à sa place - à droite et à gauche -leur vie durant
sur tous les raidillons.
Mais je t'aime pour des choses contraires :
Nous nous sommes liés d'amour pour une cause si chère.
En silence, nos deux vies communes se déroulent paisiblement,
Lorsque l'une d'elles se perd, elles s'arrêtent brusquement,
Car l'existence d'un seul être signifie que tout est perdu,
Si l'autre est porté éternellement disparu !
(không bi t tác gi).